

המאה השחורה" הולמת שוב - אך הפעם היא יהודית

הגטו הנדוניאני

לייזשים, מול מין יודיראט ערבי מסוחד ונכנע, זמחרת של צעירים המבקשים להתקומם. הברון 1976.

הו הלקה, תוא צריך להרעיד כל לב: דרך ישרה מובילה מן העובדה בשטח אל הפוגרום. בהברון הוכח כבר ברגע הראשון מי המנהיג ומי המונחג.

המנהיג היה - ונשאר - משה לוינגר. המונהגים היו - ונשארו - שרייהממשה, הבריהכנסת, בליהתיקשורת וכל המערכת הכושלת המתיימרת לשלוט בישראל.

מערכת זו מתפוררת ומתפרקת לעינינו. ההתפרקות החלה בכניעה המבישה ל"מאה השחורה" של הברון. איאפשר לכבד את העסקנצ'יקים, שאצורצו לנשק את כפותירגליו של פסיכופאט ידוע, הראוה את עצמן בחלור מותיהתעצעים שלו כמשיח חדש.

כל זה קורה עכשיו שוב, בדיוק נמרץ, בקדום.

במקום ינאל אלון בא שימעון פרס. או מה? במקום לוי אשכול בא יצחק רבין. מה התבדל?

הכניעה היא אותה כניעה, והתוצאות תהיינה אותן תוצאות.

אם תישאר התתנחלות בקדום במקומה, ואם יימשך הכיבוש הישראלי, יהיו פוגרומים כשם כשם שהיה הפוגרום בחברון.

הדבר נובע ממהותם של המתנחלים, כשם שמעשי "המאה השחורה" נבעו ממהותהשלה, מעולמה הרוחני ומשאיפותיה הפוליטיות.

לא ייתכן דו"קיום בין חברון לקרייתארבע, בין שכם לבין קדום - כשם שלא ייתכן דו"קיום בין הרב לוינגר גר לממשלת ישראל, בין גושאמונים למישטר דמוקרטי. במקום שצומחות פלוגותסער, שם גוועת הרמוקרטיה. בכל ארץ, גם אצלנו.

אך חמורות מן ההשלכות הפוליטיות הן המשמעות יוח הרוחניות.

איזה מין פאשיון הוא זה, הצומח לו בי קרייתארבע ובקריית חמש, שש ושבע?

הפאשיון יונק את כוחו מתשוקתם של עלוביהנפש לדמות את עצמם כאנשיםעליונים. לחידלייאישים זהו המיפלט היחיד מאפסותם זמתחושת נחיתותם.

לגרמנים וליפאנים זה היה קל. הם יכלו לינוק מהיסיטוריה צבאית ארוכה, שבה רמטו חמטו ושחטו עמים רבים.

אך מהם השורשים הרוחניים לסאדורמאזוכיון של משה לוינגר?

הוא ואנשיו בוודאי רואים את עצמם כבני גזע עיברי עליון, צאצאי המכבים הקנאים. הם בונים גלולות ולגטו. אולם הם הינם הגטו בהתגלמותו החדשה, גטו מסורף, גטו משתולל.

לא קוואקים שיכורים התפרעו בסימטות חברון, אלא יהודים גלותיים, אכולי הסביכיינחיתות, זרים לעולם. הפחד מפני הגויים הפך רצון לעשות שפטים בגויים. היראים מפני הכלבים הטורפים הפכו מאלפים של כלבים טורפים. השינאה לעולם, על שהחריש למראה ההתעללות ביהודים, נשארה במקומה - אלא שעתה שונאים את העולם על שאינו מחריש למראה התעללותם של יהודים. אותו דבר, רק במהופך.

עבר כי ימלוך.

מה שה לוינגר נתבע לדין בביתמישפט צבאי, לא על הפוגרום בערבים, אלא על פגיעה בחיילי צה"ל.

זוהי כניעה חדשה של המוסד המתיימר למשול בישראל.

מי שפוגע בצה"ל אינו פוסולרי. עדיין אינו פור פולרי. אפשר להזעזע לתבוע אדם לדין בעוון זה. אך מי שפוגע בערבים - מי יודע? לא כדאי להסתכן במישפט. למה יסתכן העסקנצ'יקים בעימות ישר וגלוי עם די פורעים?

תבענו זאת מאחרים, בתוקף מוסרי, בלהט של שור חריצדק.

אבל כאשר זה קורה אצלנו, אנו מתנהגים כגורעים בגויים. וכמותם, נישא בתוצאות פחדנותנו.

ואילו בנייהשיבה המזוייפים של קרייתארבע חיים כבני גזעאדונים בקרב אוכלוסייה קולוניאלית חסרתכוח. הם חמושים מכירגל עד קדקוד בכליההרג החדישים ביו תר, בעוד ילדי חברון יכולים לזרוק, לכל היותר, אבנים. האברכים של 1929 היו גיבורים, בהשוואה לפחדנותם של "יורשיהם".

ובעיקר: אנשי קרייתארבע משגשים וחורשים מזימות תחת מיטרייתהכוח של צה"ל, בשטחכיבוש, כשכל רגע של חיהם מוגן עליידי כוחההרתעה של מטוסים וטאנקים. לא כוחםשלהם מעניק להם את עוותהמצח המתנשאת של גזע עליון, אלא כוחנו שלנו, של כל עם ישראל.

זוהי עובדה. ובגלל עובדה זו, אחראי כל אחד מאיתנו לפוגרום של משה לוינגר, כשם שהמלנו על כל גרמוני את האחריות לזוועות פלוגותהסער.

אך נזרע צמח רעיל זה באדמתה של חברון? חשוב לזכור את הפרטים, כי יש בהם לקח מר. הם באו כמירמה וככחש. המושג הצבאי

משה לוינגר: עבד כי ימלוך

חתיר להם לבוא לתפילתספח ולערור שם סדר. הם ניצלו את החיתר כדי להתמקם בעיר חברון.

המושל הצבאי שראה בהונאה חצופה זו סכנה למי לוי תפקידו ופגיעה בצה"ל, רצה לגרשם ברמקום. הדבר היה קל, ולא היה מעורר כל תגובה, מלבד כמה מילים חריפות בעיהוגים הסבורים כי הפאשיון משתלם.

אבל בינתיים הסתבכו העניינים בממשלה. גם אז חיתה זו ממשלה של עלוביינפש, רודי פריסרומת, חורשייאנטריגות וקליידעת.

החל המירוח הגדול אל חברון. זכה בו שריהעבודה, יגאל אלון. הוא רץ אל עיריהאבות, התחבק והתנשק עם לוינגר ושות' הבטיח להם חסות, עבודה ושיכון. הוא חזר העירה כשליבו טוב עליו, בידועו שהפעם הצליח להקדים את משה דיין, ולדפוק אותו.

אותי"קן ע"ה הפשע של חברון חרוט על מיצחו של יגאל אלון.

אחריו רצו האחרים, ניצים ויננים, בהתחרות פרועת. משה קול לא פיגר אחרי זרח ורהפטיג. משה דיין, שהיפס תחילה מחמת לחץ הקצינים הזועמים בצה"ל, בגד בפקודיו (כמו תמיד) והצטרף למירוח.

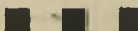
כך, נקבעה עובדה בשטח. תערובת מבחילה של קנאות דתית של עובדיאלילים, ניצול עבודתם של עבדים ערביים חסריזכויות, והתנשאות לאומנית של חיד

ה תמונות נראות כמו נלקחו מתוך סיטוט. הוא מלווה את עמנו מזה מאות בשנים. כנופיית הפורעים המוסתים פורצת בשאגות פראיות אל חוך הגטו.

מאחרי התריסים המוגפים מביטים יושבי הבתים באספי סוף המזויין, כשעיניהם קרועות לרווחה מפחד. נשים חובקות את ילדיהן, מחפשות בקדחתנות ילדים שנעלמו. הפורעים מנופמים רובים ואקדחים ויורים לכל עבר. הם יודעים כי לתושבי הגטו אין נשק. הם גם יודעים שדבר אינו יכול לקרות להם, כי במקרה הצורך יחושו החיילים והשוטרים לעזרתם.

אבנים עפות לתוך חלונותראווה, קול נפץ הזכור כית מתמוג בשאגות ובריחות.

ילדים מפחדים נראים בפתח של בית. הסורעים משסים בהם את כלביהם, בצחוק סאדיסטי. אישדת מזוקן גרקה בדרכם של הפורעים. הם תופים אותם ומכריתנים אותו לנקות את הרחוב. צחלתר שימחת מלוח את הזקן, כשהוא מתכופף ומסנה את האבנים...

כ, זהו פוגרום. אבל פוגרום מיוחדבמינו. המילה "פוגרום" נולדה ברוסיה, והיא באה להגדיר התפרעות של אססוף נוצרי נגד יהודים.

ואילו הפוגרום המתואר לעיל נערך בארץ ישראל, בירי מתפרעים יהודים, נגד אוכלוסייה ערבית.

ברוסיה התפרעו אנשי "המאה השחורה", גוף דתי קנאי, נוצריפראוסלאבי, בעל מטרת פוליטיות. בחברון התפרעו אנשי "המאה השחורה" היחודית, קנאים דתיים הנושאים מגנידיודיד.

ה לב מתפלץ לשמע צירוף המילים "פוגרום יהודי", או "פאשיון יהודי".

באופן אינסטינקטיבי, אנחנו מתקוממים נגד צירופי מילים אלה. איננו יכולים לסבול אותם. נהרות של דם יהודי נשפכו בפוגרומים. פיראמדות של גויות יהודיות נערמו תחת שילטון הפאשיון.

אך האסוציאציות חזקות מדי. אייאפשר להימנע מחן.

היש סמל לפוגרום מבעית יותר מן הכלבים הטורפים. המשוסים בילדים?

זה קרה בחברון. היש צליל אוסיני יותר ללילהבדולה, מאשר קול נפץ הוגוגיית בכל רחבי גרמניה ההיטלראית?

זה נשמע בחברון. היש תמונה אוסיינית יותר לסאדיום של פלוגתהסער, מאשר תצלום הרבנים היהודים הזקנים הווחלים על ארבעותיהם, כשהם מנקים את רחובות וינה במיברשות שיניים, ומעליהם מרימים צחוקים הברייונים החומים?

דבר דומה ניראה בחברון. הדימיון מעביר רטט בנופנו. הוא מעלה זיכרונות רבים מדי, שאותם ינקנו בילדותנו - מספרים, מתצלומים, מסיפורים של עדיראיית. ועוד חיים בקירבנו רבים וטרי בים שראו כדברים אלה במרעניהם.

גירוליסרא גרל כמולדתנו, נטע זר פגאני מואם.

ה פורעים של קרייתארבע צעקו, באותו מסעמגן דויד, שלא תתרחש בחברון תרפיט שניית.

הם לא חשו כלל שהפעם מחוללים תרפיט שנייה - במהופך.

אין כל קשר בין חללי תרפיט בחברון לבין פלוגתסער יהודית זו. הניסיון ליצור קשר כזה הוא חילול כבוד המתים.

התפילין שענד הקורבן והתפילין שעונד המתעלל - אינם אותם תפילין. הטלית שבה התעטף רב זקן, שחמר תין למהלומתהמות מידי פלח מוסת, אינה אותה טלית שבה מתעטף הרב משה לוינגר, כאשר הוא נותן פקודה לירות בילדים בלתימזויינים.

קירדשיהשם והידוליהשם יכולים ללבוש את תם ממלים בדיוק - אך הם נשארים דבר והיפוכו.

בנייהשיבות של חברון ב-1929 גרו בלב ים ערבי, חסריאונים וחסריישע, כשכל מיבטחם באמונתם. הם לא יכלו לסמוך על החיילים והשוטרים של השלטון הזר.